

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: ET GLIMT FRA TIDEN IND I EVIGHEDEN VED FRUE GEHEIMERAADINDE VON SCHULINS ... (DK)

Citation: Ewald, Johannes: "ET GLIMT FRA TIDEN IND I EVIGHEDEN VED FRUE GEHEIMERAADINDE VON SCHULINS ... (DK)", i Ewald, Johannes: *Udvalgte digte*, udg. af Esther Kielberg ; Kim Ravn , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1999, s. 20. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ewald02dkval-shoot-workid56493/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte digte

Du sendte Sorgen, send os nu Din Trøst. --
Hvo førte mig til Trøstens sande Kilde?
Og hvilken salig Aand erindrer mig,
At den Alviise aldrig handler ilde,
Og at min Klage var formastelig?
Skal jeg uskiønsom knurre mod din Glæde?
O Salige! og sørg, naar Du leer? --
I stille Skygger sagte vil jeg græde; --
Og fælde Taarer, som Du ikke seer:
Thi var ei Himmelen Din rette Boelig?
Og hvem belønner Dyden, meer end Gud?
Der lever Du ufristet, glad og rolig,
Og Engle kalde Dig Din Skabers Brud.
Du er lykkelig -- Vi, som blev tilbage,
Kuns vi har tabt ved Din Lyksalighed;
Tilgiv os da; tilgiv os denne Klage;
Og om vi længes efter samme Sted.

Et Glimt fra Tiden ind i Evigheden ved
Frue Geheimeraadinde von Schulins Hvilested,
den 18 Junii 1770

O Nat, da ey et Gran gav Gjenskin af den Høje!
Da Godhed ey fandt Støv at hvile ved! --
O Svælg af Lys, da Herrens Øye
Kun mødte sig i bundløs Evighed!

Ufatteligt! -- og Vi! -- -- Hvad var vi, før Alfader
Udstrøede Verdens Sæd -- en Haandfuld Gran
Indsprengt med glimrende Monader --
I dette Svælg, der var saa stort, som han? --

Nu svævede hans Aand -- nu tålte Magtens Stemmer,
Og Soefe Kredse viklede sig ud --

Nu blev en Jord -- og af dens Gjemmer
Opstod et Støv -- OG DETTE LIGNER GUD! --

DEN EVIGE! -- DEN GUD, SOM SOLE-KRÆDSE PRISE,
FORDI DE HVILE I HANS HØYRE HAAND!
O Tanke, kom at undervise,
Kom at opløfte vor nedslagne Aand! --

Hvor let opsvulme vi, naar i ubrekket Orden,
Held møder os paa Held, og Lyst paa Lyst? --
Hvor let naar Himmelen og Jorden,
Adlyde Vink af Ønsket i vort Bryst? --

Da see vi kun os selv -- men mørke Evigheder,
Da selv vor Jord var ey et Gran endnu! --
Da, naar vor Sjæl bortsank i eder,
Da kom den først Al-Godheds Magt ihu. --

Hvor let nedtrykkes vi, naar mørke Himle brøle,
Og Slag i Slag paa alle Sider slaaer? --
Naar Ønske, Haab, og hvad vi føle
I Skjebnen, steds en afsagt Fiende faaer? --

Da see vi kun vor Nød -- men Evigheders Fader,
Og du som bødst et Støv at ligne dig! --
Hvad Himmel og hvad Skjæbne skader? --
Hvad skrækker den, som er Alfader lig?

O Tanke! Salige, hvis Tab vi nu begtæde,
Du fandt dens Trøst, og Vægten af dens Bud;
At tænke paa sit Støv i Glæde --
I Modgang paa sin Lignelse med Gud.

I Jordisk Høyhed nær Gudinderne paa Jorden! --
Hvor stort, at staae ved Siden af SCHULIN! --
I Fryd! -- den Mand, hvis Aske Norden
Velsigner; og hans store Sjæl var din! --

Ham værdig nød du da, hvad Ære sielden nyder,
Naturens Sødhed og Alfaders Fred;
Og Frugten af de reene Dyder,
Som kun bestemmer vor Lyksalighed. –

Men Lykkens største Glands formaede ey at blende
Din Sjæl – Og i din Kreds af Fryd og Pragt
Fandt du dig selv – glad ved at kjende
Dig, din Oprindelse, og Godheds Magt.

Da kom den fæle Skye, og Slaget traf dit Hjerte.
Han døde, den som boede i dit Bryst. –
Nu overiulte dobbelt Smerte
Den Sjæl, som var fortroelig med sin Lyst. –

Dog stod du tryk ved Dyd – og det du aldrig glemte,
Erindring om den større Salighed,
Som Verdens Skabere bestemte
Til Støvet, som han vilde ligned ved.

Som Klippen svulmer ey ved Middags-Soelens Heede,
Og falder ey skjønt Hav og Himmel slaac,
Saa kan dit Venskab og din Vrede,
O Jord, ey røkke dem, der tænke saa.

Nu glad og tryk i Kreds af evig reene Dyder,
O Salige, forsmaaer du Jordens Lyst
Og Suk – de, som Naturen yder –
Selv Sønnens Graad kan neppe naae dit Bryst.

Du seer ham, ømmeste blant Mødre, fra det høye –
Din Efterlades Smerte – og du seer
Med salig Vellyst i dit Øye,
At Dyd og Ømhed rundt omkring ham leer.

Saa synker all din Sjæl i evig evig Glæde,
Saa døer dit Øye i Algodheds Magt –
Saa smiler du mod os, som græde
Ved Graven – der, hvor kun dit Støv er lagt.

Philet en Fortæling

(1770)

Die Götter, die jetzt lachend mit euch ziehen,
Bereuen ihr geschencktes Glück. –
Ramler.

ELHØY, DEN 16. SEPTEMBER. 1770

*TRÆT er min Siel – – forfulgt af Frygtens blege Skygger,
Sank den tilsidst ved dig,
Du steile Muur, som bange Kummer bygger
Imellem Haab og sig. –
See! – stændser ei min Graad? – mit følesløse Hierte
Slaer ordentlig og svagt –
Stivt seer mit Øie Trudsler, Tøst og Smerte
Med Jige stor Foragt. –
Lad Dyder Haand i Haand og zittrende og blege
Gaac mit Paulun forbi! –
Lad kaade Fauner og Sirener lege
I heslig Harmonie! –
Lad Slangen hvisle Sovn og lad Orcanen brøle! –
Mon jeg fornemmer det? –
Jeg! – som forhærdet neppe meer kan føle
Mit eget Aandedret! –
Saa var det, at Philet bedrog sig – thi hans Klage,
Og Taaren kom igien;
Og dobbelt stærk kom Smerten snart tilbage
Til Dydens ømme Ven. –
Philet var stor blant dem, som føde sig med Taarer,
Som skialve for at lee,